

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

50 ΧΡΟΝΙΑ – 1959-2009

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

Προσφυγή No. 5469/07

È È και άλλοι

κατά Ελλάδα

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε στις 20 Οκτωβρίου 2009 σε σώμα αποτελούμενο από τους:

Νίνα Βάγιτς, *Πρόεδρο*,

Χρήστο Ροζάκη,

Ανατόλι Κόβλερ,

Ελίζαμπεθ Στάνερ,

Χανλάρ Χατζίγιεφ,

Τζόρτζιο Μαλινβέρνι,

Γεώργιο Νικολάου, *Δικαστές*,

και τον Ζέρεν Νίλσεν, *Γραμματέα του Τμήματος*,

Έχοντας υπόψη την παραπάνω προσφυγή, η οποία κατατέθηκε στις 11 Ιανουαρίου 2007,

Έχοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλε η καθ' ης Κυβέρνηση και τις απαντητικές παρατηρήσεις που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες,

Έχοντας υπόψη τα σχόλια που υπέβαλε το Κέντρο Δικαιωμάτων Στέγασης και Εξώσεων (COHRE) σύμφωνα με το άρθρο 36 παρ. 2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου των Θεμελιωδών Ελευθεριών και τον Κανόνα 44 παρ. 2 του Κανονισμού του Δικαστηρίου,

Αφού συζήτησε την υπόθεση, αποφασίζει τα εξής:

ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Οι προσφεύγοντες È Ě È È È

είναι

Έλληνες υπήκοοι και ζουν στα Μέγαρα Αττικής. Εκπροσωπήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου από το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι, ελληνική μη κυβερνητική οργάνωση. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους αντιπροσώπους του πληρεξουσίου της, κ.κ. Γεώργιο Κανελλόπουλο, Νομικό Σύμβουλο, και Ι. Μπακόπουλο, Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Γραπτά σχόλια τρίτων υποβλήθηκαν από το Κέντρο Δικαιωμάτων Στέγασης και Εξώσεων, μη κυβερνητική οργάνωση με έδρα τη Γενεύη, στην οποία ο Πρόεδρος επέτρεψε να παρέμβει στη γραπτή διαδικασία (άρθρο 36 παρ. 2 της Σύμβασης και Κανόνας 44 παρ. 2).

Πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς των διαδίκων, συνοψίζονται ως εξής.

Δύο από τους προσφεύγοντες, οι È Ě Á È È

, είναι μόνιμοι κάτοικοι του Δήμου Μεγάρων, του οποίου είναι δημότες. Ο πρώτος κατέθεσε αίτηση και έλαβε το 2004 στεγαστικό δάνειο από το Ελληνικό Δημόσιο για την αγορά οικοδομήσιμου οικοπέδου στα Μέγαρα. Ο δεύτερος επίσης κατέθεσε αίτηση το 2004 για να επωφεληθεί από το στεγαστικό πρόγραμμα στα Μέγαρα, αλλά η αίτησή του απορρίφθηκε διότι δεν πληρούσε τις απαραίτητες προϋποθέσεις.

Στα τέλη του 2005 οι τέσσερις προσφεύγοντες, μαζί με άλλες οικογένειες Ρόμα που ζούσαν όλες τότε στα Μέγαρα

Αττικής, μετέβησαν στην περιοχή Κλαδισσού της Κρήτης, στα όρια των Δήμων Χανίων και Θερίσου. Οι προσφεύγοντες ανέγειραν τα παραπήγματα τους σε τμήμα του δρόμου που δεν λειτουργούσε ακόμα. Ο περιβάλλον χώρος χρησιμοποιούνταν ως αυτοσχέδια χωματερή. Σύμφωνα με τις πληροφορίες της τοπικής αστυνομίας, ο χώρος όπου εγκαταστάθηκαν οι προσφεύγοντες ανήκει στο Δήμο Θερίσου, ενώ μία οικογένεια εγκαταστάθηκε σε γειτονικό οικοπέδο που ανήκει σε ιδιώτη.

Διάφοροι τοπικοί αξιωματούχοι, μεταξύ των οποίων αντιπρόσωποι της Διεύθυνσης Δημόσιας Υγείας της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Χανίων και του Δήμου Θερίσου, ο Αντινομάρχης Χανίων και ο διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Χανίων, επισκέφθηκαν το χώρο όπου είχαν ανεγείρει τα παραπήγματα τους οι προσφεύγοντες και διαπίστωσαν ότι οι συνθήκες διαβίωσης που επικρατούσαν στο χώρο ήταν ακατάλληλες και ανθυγιεινές. Οι αρμόδιοι κατέβαλαν ορισμένες προσπάθειες για την ανεύρεση εναλλακτικών χώρων εγκατάστασης. Τελικά η αστυνομία στις 29 Ιουνίου 2006 κατέθεσε έξι μηνύσεις για παράβαση της Υγειονομικής Διάταξης Α5/696/11.5.1983, ειδικότερα διότι «στις 8 Απριλίου 2006 οι Ρόμα δημιούργησαν προβλήματα αισθητικής και ρύπανσης με σκουπίδια και άλλα παλιά αντικείμενα».

Όπως προκύπτει από έγγραφο της Αστυνομικής Διεύθυνσης Χανίων με ημερομηνία 8 Αυγούστου 2006, στις 15 Ιουνίου 2006 ο ιδιοκτήτης του οικοπέδου όπου είχε εγκατασταθεί μια οικογένεια προσήλθε στο γραφείο του Πρώτου Υποδιευθυντή της Αστυνομικής Διεύθυνσης, συνοδευόμενος από το δικηγόρο του, και ζήτησε από την αστυνομία να θέσει ένα τέλος στην κατάσταση που είχε δημιουργηθεί στην περιοχή. Μετά από μερικές ημέρες, ο ιδιοκτήτης

κατέθεσε γραπτή καταγγελία στην αστυνομία παραπονούμενος για την κατάληψη της περιουσίας του από άτομα που εγκαταστάθηκαν παράνομα και μετέτρεψαν το χώρο σε χωματερή και ζητώντας από την αστυνομία να παρέμβει με σκοπό την αποβολή τους και την κατεδάφιση του παραπήγματος που είχαν ανεγείρει παράνομα.

Στις 15 Ιουνίου 2006 αστυνομικοί κατέφθασαν στον οικισμό και ζήτησαν από τα πρόσωπα που είχαν εγκατασταθεί εκεί να αποχωρήσουν, προειδοποιώντας τους ότι σε περίπτωση που δεν αποχωρούσαν οικειοθελώς θα ακολουθούσε βίαιη έξωσή τους.

Στις 18 Ιουλίου 2006 κατέφθασε στον οικισμό εκσκαφέας και συνεργείο κατεδάφισης της δημοτικής επιχείρησης, με τη συνοδεία αστυνομικής δύναμης.

Όπως ισχυρίζονται οι προσφεύγοντες και επιβεβαίωσε στη συνέχεια η αστυνομία, ο εκσκαφέας κατεδάφισε επτά παραπήγματα. Ένα από αυτά βρισκόταν στο οικόπεδο του ιδιώτη, ενώ τα άλλα έξι βρίσκονταν σε δημοτική έκταση. Η αστυνομία δεν κατεδάφισε τα άλλα τέσσερα παραπήγματα, αλλά προειδοποίησε τους κατοίκους τους ότι εάν δεν αποχωρήσουν, θα κατεδαφιστούν και τα δικά τους παραπήγματα.

Στις 20 Ιουλίου 2006 το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι κατέθεσε μήνυση στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Χανίων σχετικά με την αποβολή ή την απειλή αποβολής των προσφευγόντων από το χώρο, ενώ ενημέρωσε και τον Αρχηγό της Ελληνικής Αστυνομίας για το συμβάν. Και στις δύο περιπτώσεις, ζήτησε την άσκηση ποινικής και πειθαρχικής δίωξης κατά των αστυνομικών και των δημοτικών υπαλλήλων που είχαν συμμετάσχει στην έξωση, ενώ κάλεσε τις δικαστικές και τις αστυνομικές αρχές να διερευνήσουν αν οι ενέργειες των

αστυνομικών και δημοτικών οργάνων είχαν ρατσιστικά κίνητρα. Ειδικότερα, η εν λόγω ΜΚΟ διαμαρτυρήθηκε για επανειλημμένες απειλές από τους αστυνομικούς, φθορές σε ξένη ιδιοκτησία, παραβίαση οικογενειακού ασύλου και φυλετικές διακρίσεις.

Στις 15 Οκτωβρίου 2006 οι προσφεύγοντες αποφάσισαν να αναχωρήσουν από την Κρήτη και να αναζητήσουν άλλο τόπο εγκατάστασης.

Στις 6 Φεβρουαρίου 2008 το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι, αφού είχε λάβει συμβολαιογραφικά πληρεξούσια των τεσσάρων προσφευγόντων στις 1 Αυγούστου 2006, κατέθεσε μήνυση εκ μέρους τους. Η νέα μήνυση είχε παρόμοιο περιεχόμενο με αυτή που είχε κατατεθεί στις 20 Ιουλίου 2006.

Στις 26 Ιανουαρίου 2009 ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Χανίων απέρριψε και τις δύο μηνύσεις, σημειώνοντας ότι η πρώτη δεν κατατέθηκε από τους ενδιαφερομένους, αλλά από το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι, το οποίο δεν διέθετε τότε πληρεξούσιο, ενώ η δεύτερη κατατέθηκε εκπρόθεσμα.

Οι προσφεύγοντες προσέβαλαν την απόφαση αυτή στην Εισαγγελία Εφετών Κρήτης, αλλά στις 30 Απριλίου 2009 ο Εισαγγελέας απέρριψε την προσφυγή τους ως εκπρόθεσμη, σημειώνοντας ότι οι προσφεύγοντες δεν τήρησαν την προθεσμία 15 ημερών για άσκηση προσφυγής και κρίνοντας ότι το γεγονός ότι έλαβαν γνώση της απόφασης του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Χανίων καθυστερημένα λόγω της απουσίας του αντιπροσώπου τους στο εξωτερικό δεν συνιστούσε ανωτέρα βία ή ανυπέρβλητο κώλυμα κατάθεσης της προσφυγής εντός της προαναφερθείσας προθεσμίας.

ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι το δικαίωμά τους να μην υποβληθούν σε απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση (άρθρο 3) παραβιάστηκε για τρεις λόγους: πρώτον, λόγω της αποτυχίας του Κράτους να τους παράσχει χώρο εγκατάστασης και του γεγονότος ότι τους επέτρεψε να ζουν σε απαράδεκτες συνθήκες διαβίωσης, με την πιθανότητα επιβολής έξωσης ή άλλων κυρώσεων. Δεύτερον, λόγω της έξωσής τους με κατεδάφιση των οικιών τους και καταστροφή των υπάρχόντων τους, όσον αφορά τους δύο προσφεύγοντες, και με εκφοβισμό, όσον αφορά τους άλλους δύο. Τρίτον, επειδή οι αρχές όχι μόνο δεν εμπόδισαν την κατάχρηση εξουσίας από τα όργανά τους, αλλά και δεν διενήργησαν προκαταρκτική εξέταση ούτε κάλεσαν τους προσφεύγοντες να καταθέσουν σχετικά με την έξωσή τους.

Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6, διότι η βίαιη έξωσή τους ήταν αποτέλεσμα μονομερούς, αμετάκλητης και αυθαίρετης απόφασης των τοπικών αρχών και της τοπικής αστυνομίας. Στους προσφεύγοντες δεν δόθηκε πρόσβαση σε δικαστήριο, ενώ κρίθηκαν ένοχοι όχι σύμφωνα με το νόμο, αλλά κατά παράβαση του νόμου, και δεν τους επιτράπη να ασκήσουν τα δικαιώματα του κατηγορουμένου.

Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι το δικαίωμά τους που κατοχυρώνεται στο άρθρο 8 παραβιάστηκε για δύο λόγους: πρώτον, επειδή το Ελληνικό Δημόσιο δεν τους παρέσχε στέγη και, δεύτερον, επειδή τα όργανά του προέβησαν σε αποβολή τους από το χώρο εγκατάστασής τους.

Επιπλέον, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η παράλειψη των αρχών να προβούν σε ταχεία και αποτελεσματική έρευνα,

δίωξη και επιβολή κυρώσεων για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν εις βάρος τους συνιστά παραβίαση του άρθρου 13.

Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι όλες οι προβαλλόμενες παραβιάσεις των δικαιωμάτων τους σχετίζονται με την εθνική τους προέλευση, κατά παράβαση του άρθρου 14, σε συνδυασμό με τα άρθρα 3, 6, 8 και 13 της Σύμβασης και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου.

Επίσης, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου. Υποστηρίζουν ότι είχαν δύο περιουσιακά δικαιώματα, τα οποία οι ελληνικές αρχές δεν σεβάστηκαν. Το πρώτο υλικό περιουσιακό δικαίωμά τους αφορούσε τις οικίες και τα υπάρχοντά τους τα οποία έχασαν με την κατεδάφιση των οικιών τους. Το δεύτερο οιονεί περιουσιακό δικαίωμά τους αφορούσε το δικαίωμά τους να μην αποβληθούν από το χώρο όπου είχαν εγκατασταθεί προτού τους εξασφαλιστεί εναλλακτικός χώρος στέγασης. Επίσης, είχαν θεμιτή προσδοκία ότι θα μεταστεγαστούν, σε εύθετο χρόνο, σε χώρο όπου θα μπορούσαν να ζήσουν σε ανθρώπινες συνθήκες.

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι οι προσφεύγοντες δεν εξάντλησαν τα εθνικά ένδικα μέσα. Αναφερόμενη στην απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση Selçuk & Asker κατά Τουρκίας (24 Απριλίου 1998, Reports of Judgments and Decisions 1998-II), την οποία επικαλούνται οι προσφεύγοντες στην προσφυγή τους, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα περιστατικά της κρινόμενης υπόθεσης διαφέρουν από την υπόθεση κατά της Τουρκίας και δεν απαλλάσσουν τους προσφεύγοντες από την υποχρέωσή τους να εξαντλήσουν τα εθνικά ένδικα μέσα. Στην υπόθεση εκείνη, οι

προσφεύγοντες υπέστησαν εμπρησμό και κατεδάφιση των οικιών τους στις οποίες είχαν ζήσει επί 54 και 60 χρόνια. Στην κρινόμενη υπόθεση, δύο από τους προσφεύγοντες ανήγειραν χωρίς άδεια παράπηγμα στο οποίο έζησαν για μερικούς μήνες και μετά επέστρεψαν στην Αθήνα. Η παρούσα υπόθεση πρέπει επίσης να διακριθεί από την υπόθεση Ayder και άλλοι κατά Τουρκίας (No. 23656/94, 8 Ιανουαρίου 2004), την οποία επίσης αναφέρουν οι προσφεύγοντες. Η δημόσια διαβεβαίωση ότι το Κράτος θα καταβάλει αποζημίωση για τις ζημιές που προκλήθηκαν από την ολική καταστροφή των περιουσιών των προσφευγόντων στην υπόθεση κατά της Τουρκίας δεν έχει καμία ομοιότητα με την προσπάθεια των αρχών για ανεύρεση χώρου μεταστέγασης των προσφευγόντων στην κρινόμενη υπόθεση.

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προσφεύγοντες έπρεπε να κάνουν χρήση των ένδικων μέσων των άρθρων 105 και 106 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα ζητώντας αποζημίωση για την εκδίωξή τους από την επίδικη έκταση. Επίσης, οι προσφεύγοντες έπρεπε ειδικότερα να έχουν επικαλεστεί τα άρθρα 57 και 59 του Αστικού Κώδικα, ζητώντας αποζημίωση για ηθική βλάβη λόγω των υποτιθέμενων πιέσεων που τους ασκήθηκαν και των απειλών να αποχωρήσουν από τη δημόσια έκταση. Βεβαίως, κανένα ένδικο μέσο δεν μπορούσε να ασκηθεί με σκοπό την οικιστική αποκατάσταση των προσφευγόντων στα κατεδαφισμένα παραπήγματα, τα οποία είχαν ανεγερθεί παρανόμως σε κοινοτική έκταση, καθώς ο νόμος δεν προβλέπει τέτοιο δικαίωμα.

Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι διαδικασίες που προτείνει η Κυβέρνηση είναι αναποτελεσματικές. Εν προκειμένω, αναφέρουν το παράδειγμα της παράνομης έξωσης άλλων

οικογενειών Ρόμα κοντά στην Αθήνα, όπου τα δικαστήρια δέχθηκαν την ευθύνη του Κράτους, αλλά επιδίκασαν σε κάθε μέλος οικογένειας που υπήρξε θύμα της παραβίασης αποζημίωση μόλις 200-500 ευρώ. Οι προσφεύγοντες δεν αμφισβητούν την ύπαρξη αποτελεσματικών ένδικων βοηθημάτων για την αποκατάσταση της υλικής βλάβης (καταστροφή των παραπηγμάτων, απώλεια οικοσκευής κ.λπ.), αλλά τονίζουν ότι δεν υφίσταται ένδικο μέσο που θα τους έδινε τη δυνατότητα να εξαναγκάσουν τις αρχές να τους παράσχουν εναλλακτική στέγαση ή ακόμα να τους επιτρέψουν να εγκατασταθούν εκ νέου στο οικόπεδο από το οποίο εκδιώχθηκαν.

Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ. 1 της Σύμβασης, μπορεί να επιληφθεί μιας υπόθεσης μόνον αφού εξαντληθούν όλα τα ένδικα μέσα. Σκοπός αυτής της διάταξης είναι δώσει στα Συμβαλλόμενα Κράτη την ευκαιρία να εμποδίσουν ή να επανορθώσουν τις παραβιάσεις που προβάλλονται εναντίον τους προτού υποβληθούν στο Δικαστήριο (βλ. π.χ. Hentrich κατά Γαλλίας, απόφασης της 22ας Σεπτεμβρίου 1994, Series A no. 296-A, παρ. 33, και Remli κατά Γαλλίας, απόφαση της 23^{ης} Απριλίου 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996-II, παρ. 33).

Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι επιβάλλεται στην Κυβέρνηση που επικαλείται μη εξάντληση των εθνικών ένδικων μέσων να πείσει το Δικαστήριο ότι τα εθνικά μέσα είναι αποτελεσματικά και ήταν διαθέσιμα, τόσο θεωρητικά όσο και στην πράξη, κατά τον κρίσιμο χρόνο (βλ., μεταξύ άλλων, Vernillo κατά Γαλλίας, απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1991, Series A no. 198, παρ. 27, και Dalia κατά Γαλλίας, απόφαση της 19^{ης} Φεβρουαρίου 1998, Reports 1998-I, παρ. 38). Αφού ικανοποιηθεί το βάρος της

απόδειξης αυτής, εναπόκειται στον προσφεύγοντα να αποδείξει ότι το ένδικο μέσο που προτείνει η Κυβέρνηση όντως εξαντλήθηκε, ή για κάποιο λόγο ήταν ανεπαρκές και αναποτελεσματικό υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υπόθεσης, ή ότι υφίσταντο ειδικές περιστάσεις που τον απάλλασσαν από την υποχρέωση αυτή (Dankevich κατά Ουκρανίας, No. 40679/98, παρ. 107, 29 Απριλίου 2003). Επιπλέον, το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι δεν υφίσταται εξάντληση των εθνικών ένδικων μέσων σε περίπτωση απόρριψης προσφυγής λόγω δικονομικού πλημμελήματος του προσφεύγοντος (βλ. π.χ. Danini κατά Ιταλίας, No. 22998/93, απόφασης της Επιτροπής της 14^{ης} Απριλίου 1996).

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι μετά την κατεδάφιση των παραπηγμάτων τους, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν μήνυση στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Χανίων στις 6 Φεβρουαρίου 2008 μέσω του Ελληνικού Παρατηρητηρίου των Συμφωνιών του Ελσίνκι, το οποίο είχε εν τω μεταξύ λάβει συμβολαιογραφικά πληρεξούσια από τους τέσσερις προσφεύγοντες, ζητώντας την άσκηση ποινικής και πειθαρχικής δίωξης κατά των αστυνομικών και δημοτικών οργάνων που είχαν συμμετάσχει στην έξωση και καλώντας ταυτόχρονα τις δικαστικές και τις αστυνομικές αρχές να διερευνήσουν αν οι ενέργειες των αστυνομικών και δημοτικών οργάνων είχαν ρατσιστικά κίνητρα. Ειδικότερα, παραπονούνταν για επανειλημμένες απειλές από τους αστυνομικούς, φθορά σε ξένη ιδιοκτησία, παραβίαση οικογενειακού ασύλου και φυλετικές διακρίσεις.

Στις 26 Ιανουαρίου 2009 ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Χανίων απέρριψε τόσο αυτή τη μήνυση όσο και μια άλλη που κατατέθηκε στις 20 Ιουλίου 2006 από το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι, σημειώνοντας ότι η πρώτη δεν

κατατέθηκε από τους ενδιαφερομένους, αλλά από το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι, το οποίο δεν διέθετε τότε πληρεξούσιο, ενώ η δεύτερη κατατέθηκε εκπρόθεσμα. Οι προσφεύγοντες προσέβαλαν την απόφαση αυτή στην Εισαγγελία Εφετών Κρήτης, αλλά στις 30 Απριλίου 2009 ο Εισαγγελέας απέρριψε την προσφυγή τους ως εκπρόθεσμη.

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφυγές των προσφευγόντων σχετικά με την έξωσή τους, οι οποίες είναι παρόμοιες με την προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου, απορρίφθηκαν ως εκπρόθεσμες. Υπό τις περιστάσεις αυτές, καθώς η απόρριψη του ένδικου μέσου βασίστηκε στη μη τήρηση δικονομικών κανόνων, το Δικαστήριο δεν μπορεί να θεωρήσει ότι ικανοποιήθηκε η απαίτηση για εξάντληση των εθνικών ένδικων μέσων. Ειδικότερα, όσον αφορά το παράπονο βάσει του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες δέχθηκαν την ύπαρξη αποτελεσματικών ένδικων μέσων για αποζημίωση λόγω υλικής βλάβης (καταστροφή των παραπηγμάτων και απώλεια οικοσκευής).

Συνεπώς, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ένδικων μέσων σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ. 1 και 4 της Σύμβασης.

Για τους ανωτέρω λόγους, το Δικαστήριο ομόφωνα

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(υπογραφή)

(υπογραφή)

Ζέρεν Νίλσεν, Γραμματέας

Νίνα Βάγιτς, Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από τα Αγγλικά του συνημμένου εγγράφου

Αθήνα, 16 Νοεμβρίου 2009

Ο μεταφραστής του Υπουργείου Εξωτερικών-Βασίλειος Δ. Μπελεκούκας